

РЕШЕНИЕ

№ 26804

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **4763** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Ш. С. - гражданин на И., чрез адв. Д. срещу Отказ от 20.03.2026г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], И. по заявление от 21.01.2026г.

В жалбата се твърди, че административният акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон и следва да бъде отменен и върнат за ново разглеждане от компетентния орган. Същият е и немотивирован и издаден при неспазване на установената форма, което представлява самостоятелно основание за неговата отмяна. В случая, целта на заявеното пребиваване е "работа" и са представени всички изискуеми от закона документи. Целта на пребиваването е потвърдена от писменото становище, с което Агенция по заетостта предоставя достъп до пазара на труда, на база подаденото заявление и приложените към него документи, както и официалното писмо на Дирекция „Миграция“, получено от работодателя. В акта липсва посочване на какво основание същите не са кредитирани от административния орган. С чуждия гражданин е проведено само едно интервю в Консулската служба, от страна на Консулското длъжностно лице не са изразени никакви съмнения, относно представените документи или целта на пребиваването. След интервюто не са изисквани допълнителни обяснения или документи от него. Така постановения отказ не дава възможност на засегнатото лице да разбере волята на органа за отказ за предоставяне на търсената виза, а от там и ограничава сериозно възможността за осъществяване на гарантираното от закона право на защита в хода на административното производство.

В о.с.з. жалбоподателката се представлява от адв. У.. Постъпило е подробно писмено становище,

поддържа жалбата и моли да се уважи. Претендира разноски в размер на 505, 11 евро.

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република България в [населено място], И. не изпраща представител. Постъпила е писмена защита от юрк. А. на 25.06.2026г. Счита жалбата за недопустима на основание чл.10, ал.4 от ЗЧРБ, развива и съображения за неоснователност.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

С оспореният Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, подписан от Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], И. е отказана виза тип „Д“ на Ш. С. - гражданин на И., по заявление от 21.01.2026г. Като правни основания са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. В допълнителни забележки са попълнени следните фактически основания за отказа: „Цялостният анализ на данните от заявлението поставя под съмнение автентичността на приложените документи от индийския гражданин, декларирани неверни обстоятелства и данни пред компетентните държавни органи, формално изпълнение на действащата нормативна уредба“.

По делото е получено писмо рег. № 536400 – 50007 от 25.05.2026г., от Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, според което решението за издаване на виза се взема след съгласуване само с ДА „Национална сигурност“.

От ДА „НС“ е постъпило писмо рег. № RB 202001-001-03-М-6-1855/07.05.2026г., според който в хода на съгласувателната процедура по издаване на виза на Ш. С., гражданин на И. е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. При извършена проверка – данните за която са представени в класифициран материал е установено, че декларираните в заявленията за визи данни кореспондират с хипотезата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – предоставя невярна информация и формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ.

По отношение на Ш. С. е иницирирана процедура за получаване на Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" по чл. 24и от ЗЧРБ със заявление, подадено от „БУЛ ЛОГИСТИК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в качеството му на работодател. След извършените проверки от Дирекция „Миграция“ и Агенция по заетостта с писмо от Дирекция "Миграция" рег. №536400-1003 от 06.01.2026 г. до работодателя, последният е уведомен, че на индийският гражданин е предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 г. и същият следва да предприеме действия по подаване на заявление за издаване на виза тип "Д".

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му личен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложени са заповеди за компетентност на КДЛ – Г. Г. в посолството на Република България в Р. И., издадени от посланика, съответно от Министъра на външните работи (лист 13 и 14). Същият обаче се явява незаконосъобразно издаден, поради липса на доказани по делото, изложените в него фактически основания на административния орган, мотивирали го за отказ, които освен това не съответстват на посочените в акта правни разпоредби на ЗЧРБ.

С разпореждането за насрочване на делото съдът е указал на основание чл.163, ал.3 вр. с чл.170, ал.1 АПК на ответника, че трябва да установи съществуването на фактическите основания,

посочения в обжалвания акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Липсата на доказателства за наличие на фактическите основания, изложени в „Допълнителни забележки“ на Стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, води до невъзможност за преценка, дали правилно е бил приложен материалният закон при издаването му.

Посочените от ответника твърдения, че от цялостния анализ на данните от заявлението се поставя под съмнение автентичността на приложените документи и посочването, че същият декларира неверни обстоятелства и данни пред компетентните органи, не отговаря на изискванията за мотивиране на акта, доколкото в него като правно основание за отказа е наведена нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Описаните основания в мотивите на органа кореспондират на друго и различно от посоченото основание за отказ за издаване на виза (чл. 10, т. 23 от ЗЧРБ), а именно – апликантът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Това са различни хипотези: т. 17 е свързана с достоверността на заявената цел/условия, а т. 23 изисква установяване на конкретна неистинност на документ/данни (невярно съдържание или неверни декларации). Двете разпоредби предполагат и описват различен фактически състав, поради което органът е длъжен да посочи факти и обстоятелства, които попадат под посочената като основание за отказа правна норма.

Фактическите обстоятелства, описани в стандартния формуляр, ответникът е подкрепил с изисканото от съда отрицателно становище на ДА“НС“, което обаче не съдържа никакви други основателни мотиви, освен такива, които се базират само на предположения до степен, че съдът не може да провери дали са основателни и отговарят ли на действителното положение. Направени са изводи, във връзка с недействителност на представени трудови договори, които са в компетенциите само на районния съд, след завеждане на исково производство. В конкретния случай съдът приема, че от данните, съдържащи се в класифицирания том, не може да се изведе годна и достатъчна фактическа основа, която да обоснове и формира материалноправните предпоставки на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ по отношение на жалбоподателя.

Фактическите и правни основания за издаване на административните актове са задължителен реквизит, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Когато недостатъчността, неточността, нелогичността или вътрешната противоречивост на мотивите водят до невъзможност да се разбере от какви съображения се е ръководил административният орган, за да издаде такъв именно акт, всъщност липсват мотиви, а отсъствието на мотиви за издаването на индивидуален административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма. Подзаконовата уредба допуска съображения, свързани с националната сигурност, да не се изписват в отказа, но това не отменя задължението за фактическа основа, която да позволи да се провери дали е направена индивидуална преценка и дали е приложена правилната правна норма. Практиката на административните съдилища приема, че дори при наличието на класифицирани материали, органът следва да мотивира отказа в допустим обем, а съдът проверява дали наличните данни действително обосновават правните основания, без да възпроизвежда класифицираното съдържание. При тези обстоятелства актът е останал немотивиран по отношение на твърдените основания за постановяване на отказа. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния административен съд (Решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС; Решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г.).

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по

същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, като при новото разглеждане на заявлението, административният орган следва да извърши преценка на фактите в контекста на приложимите норми на ЗЧРБ във връзка с издаденото вече от Агенция по заетостта разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ, като при необходимост да изиска и допълнително становище от ДА“НС“.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя трябва да се присъдят направените по делото разноски. Представени са доказателства за заплатени разноски в размер на 505,11 € (пет стотин и пет евро и 11 евроцента). Оспорващият е представляван от адвокат, като в представения договор за правна защита и съдействие е отразено плащането в брой на възнаграждение в размер на 500 €.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, I отделение, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ш. С. - гражданин на И. Отказ от 20.03.2026г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], И. по заявление от 21.01.2026г.

ИЗПРАЩА преписката на Консулското длъжностно лице в консулската служба при Посолство на Република България в Д., И. за ново произнасяне по заявлението за виза, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, изложени в мотивите.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на Ш. С. - гражданин на И., сторените по делото разноски в размер на 505,11 евро (пет стотин и пет евро и 11 евроцента).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.